

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

_____, mede voor haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 7 juli 2008 in zaak nr. 07/46350 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarig kind,

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 juni 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van _____, mede voor haar minderjarig kind, (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 14 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juli 2008, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen
lid van de enkelvoudige kamer

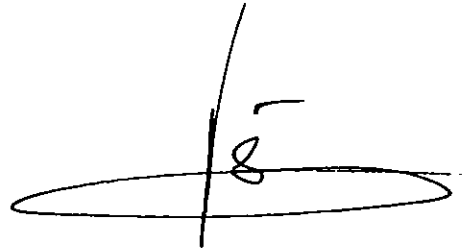
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2008

282-587.

Verzonden: 28 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/46350 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van gesteld Angolese nationaliteit,
mede ten behoeve van haar minderjarige kind,
IND dossiernummer 0202.09.8013,
eiseres,
gemachtigde: mr. M.H. van der Linden, advocaat te Almelo;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 9 december 2004 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' ingediend. Bij besluit van 21 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 29 juni 2005, aangevuld bij brief van 20 juli 2005, is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 14 november 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 12 december 2007, aangevuld bij brief van 11 januari 2008, is daartegen beroep ingesteld. Op 19 februari 2008 heeft verweerder een verweerschrift in gediend.

Het beroep is ter zitting van 14 maart 2008 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard, omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en zij niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) is volgens verweerder niet gebleken dat het voor eiseres niet verantwoord is

om te reizen. Bovendien staan de identiteit en nationaliteit van eiseres niet vast, zodat niet beoordeeld kan worden of er al dan niet sprake zal zijn van een medische noodsituatie bij terugkeer naar het land van herkomst.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij op grond van de door haar aangevoerde omstandigheden zou moeten worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. In dit verband voert zij onder meer aan dat zij wel degelijk afkomstig is uit Angola, dat zij HIV-geïnfecteerd is en daarvoor behandeld wordt, en dat uit het advies van het BMA blijkt dat wordt afgeraden eiseres te laten reizen naar een land waar de behandeling niet kan worden voortgezet, omdat er dan een medische noodsituatie op korte termijn zou kunnen optreden. Verder merkt zij op dat tijdens de hoorzitting van 21 februari 2007 door de voorzitter is aangegeven dat er nog aanvullende vragen aan het BMA zullen worden gesteld omtrent de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst. Eiseres heeft nog geen kopie van deze aanvullende vragen ontvangen en evenmin een reactie daarop van het BMA. Eiseres leidt daaruit af dat deze vragen kennelijk niet aan het BMA zijn gesteld, ondanks het feit dat ook ten tijde van de hoorzitting haar identiteit en nationaliteit door verweerder in twijfel werden getrokken. Ze wijst er daarbij tevens op dat het BMA-advies dateert van 21 december 2006, naar haar mening is dit advies inmiddels te oud om op grond hiervan tot de conclusie te komen dat het voor haar verantwoord zou zijn om te reizen. Voorts doet eiseres een beroep op het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3. Overwegingen

De rechtbank dient te oordelen over de vraag of verweerder eiseres al dan niet het mvv-vereiste heeft kunnen tegenwerpen.

Op grond van het bepaalde in artikel 16, eerste lid, onder a, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder meer worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

In artikel 17, eerste lid, onder c, Vw 2000 is geregeld dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Naar aanleiding van de stelling van eiseres dat het, gelet op haar gezondheidstoestand, niet van haar kan worden gevergd om te reizen, heeft verweerder advies gevraagd aan het BMA. Uit het ten aanzien van eiseres opgestelde BMA-rapport van 21 december 2006 blijkt dat eiseres in staat wordt geacht om te reizen mits de medicatie wordt gecontinueerd. Namens eiseres is ter zitting aangegeven dat zij kennis heeft genomen van het aanvullende BMA-rapport van 8 mei 2007. Naar aanleiding van het feit dat dit aanvullende rapport is opgemaakt, handhaaft zij niet langer de beroepsgrond dat het BMA-rapport te oud is om (mede) ten grondslag te leggen aan de motivering van het bestreden besluit. Derhalve is niet langer in geschil dat verweerder de informatie uit het BMA-rapport (mede) ten grondslag kon leggen aan zijn beslissing eiseres niet op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, onder c, Vw 2000 vrij te stellen van het mvv-vereiste. Nu eiseres voor het overige niets heeft aangevoerd dat noopt tot twijfel aan (de inhoud van) de BMA-rapportage, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op dit punt in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen.

Eiseres heeft ook een beroep gedaan op de zogeheten 'hardheidsclausule' van artikel 3.71, vierde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

In artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 is – voor zover hier van belang - bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

In het vierde lid van artikel 3.71 Vb 2000 is geregeld dat verweerder het eerste lid buiten toepassing kan laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

In hoofdstuk B1/4.1.1 Vc 2000 is neergelegd dat een vreemdeling die zich op het vierde lid beroept, dit beroep reeds bij het indienen van de aanvraag moet motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken dient te onderbouwen. Indien het beroep op de hardheidsclausule niet (voldoende) is onderbouwd wordt de vreemdeling in de gelegenheid gesteld dit alsnog nader te onderbouwen. Het is de bedoeling dat van de bevoegdheid over te gaan tot toepassing van de hardheidsclausule alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRS) heeft overwogen in onder meer haar uitspraken van 8 juli 2005 (LJN: AT9948) en 16 maart 2006 (LJN: AV6434) blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 16 van de Vw 2000 (Kamerstukken II 1999-2000, 26732, nr. 7, p. 108-109) dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde discretionaire bevoegdheid beperkt van omvang is. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegen-gevoerd, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de regelgever niet zijn voorzien.

In de brief van de Staatssecretaris van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Kamerstukken II 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt voor de uitoefening van die bevoegdheid gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd.

Ter ondersteuning van haar standpunt dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard heeft eiseres aangevoerd dat zij in haar land van herkomst de behandeling van een mvv-aanvraag niet kan afwachten, omdat zij daar niet kan worden behandeld voor haar ernstige medische klachten terwijl uit het BMA-advies blijkt dat het staken van deze behandeling zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. In dit kader beroept zij zich tevens op een toezegging van de voorzitter van de hoorcommissie op 21 februari 2007 dat nog aanvullende vragen zullen worden gesteld aan het BMA omtrent de behandelmogelijkheden in haar land van herkomst. Uit deze toezegging leidt eiseres verder af dat, ondanks de discussie omtrent haar identiteit en nationaliteit, naar haar overlevingskansen in haar land van herkomst zal worden gekeken. Verweerder heeft het standpunt gehandhaafd, dat niet beoordeeld kan worden of er al dan niet sprake zal zijn van een medische noodsituatie bij terugkeer naar het land van herkomst nu de identiteit en nationaliteit van eiseres niet vaststaan.

De rechtbank is van oordeel dat het binnen de macht en ook de verantwoordelijkheid van eiseres ligt om verweerder de juiste informatie te verstrekken over haar afkomst. Nu onduidelijk is wat haar land van herkomst is, kan verweerder niet daadwerkelijk onderzoeken

en vaststellen of eiseres bij terugkeer in dat land al dan niet in een medische noodsituatie zal geraken. Om die reden kan haar beroep op vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de 'hardheidsclausule' niet slagen, hoe ernstig haar medische situatie ook is. Op grond van de onduidelijkheid over het land van herkomst van eiseres kan er evenmin een gerechtvaardigd vertrouwen worden ontleend aan de toezegging ter hoorzitting dat het BMA aanvullende vragen zullen worden gesteld over de behandelmogelijkheden in het land van herkomst van eiseres.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in het verweerschrift heeft gesteld, kan in een reguliere procedure in verband met de medische toestand en wegens dwingende redenen van humanitaire aard een beroep op het bepaalde in artikel 3 EVRM worden gedaan. De rechtbank verwijst in dit verband onder meer naar de uitspraak van de ABRS van 26 juli 2007 (JV 2007, 443). Een dergelijk beroep wordt slechts onder zeer uitzonderlijke omstandigheden gehonoreerd. Het beroep van eiseres op artikel 3 EVRM stuit echter eveneens af op het feit dat onduidelijk is wat haar identiteit en nationaliteit is, waardoor niet kan worden vastgesteld of haar al dan niet een behandeling wacht die in strijd is met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

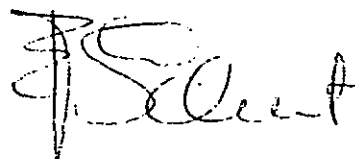
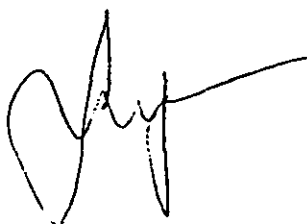
Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.C.R. Schut en in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer als griffier in het openbaar uitgesproken op

7 - JUL 2008

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage [geen hoger beroep in visum zaken].
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 7 - JUL 2008

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
28 JUL 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

_____, van Angolese nationaliteit, geboren op
registratienummer Rechtbank Awb 07/46350 BEPTDN/BE, mede ten behoeve van haar
minderjarige kind, wonende te _____ verder te noemen appellante, te dezer zake domicilie
kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat nr. 104 (Postbus 850, 7600 AW
Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr. M.H. van der Linden, die verklaart
door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van dit hoger beroep-
schrift en als bepaaldelijk gevolmachtigde op te treden.

Verweerder in deze zaak is de STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE (Immigratie- en
Naturalisatiedienst (IND), te 's-Gravenhage, verder te noemen verweerder, gemachtigde Mr.
J.C. aan 't Goor, Ambtenaar ten departemente.

1.

Op 9 december 2004 heeft appellante een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling" ingediend. Bij besluit
van 21 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 29 juni 2005,
aangevuld bij brief van 20 juli 2005, is daartegen bezwaar gemaakt.

2.

Bij besluit van 14 november 2007 heeft verweerder het bezwaar van 29 juni 2005 ongegrond
verklaard. Op 12 december 2007 is tegen dit besluit beroep ingesteld. Omdat appellante de
behandeling van het beroep niet in Nederland mocht afwachten is tevens een verzoek om een
voorlopige voorziening ingediend.

3.

Bij uitspraak van 7 juli 2008 heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te
Almelo, het beroep ongegrond verklaard (registratienummer: Awb 07/46350 BEPTDN/BE).
Tevens is het verzoek om een voorlopige voorziening bij uitspraak van 7 juli 2008 (Awb
07/46352 BEPTDN/VO) niet-ontvankelijk verklaard.

4.

Appellante kan zich met voormelde uitspraak in beroep d.d. 7 juli 2008 niet verenigen, om
welke reden zij bij deze hoger beroep instelt bij uw College.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-2-

5.

Appellante brengt bij deze de uitspraak in beroep d.d. 7 juli 2008 in het geding (bijlage 1).

6.

Appellante verzoekt uw College om het door haar in eerste aanleg gestelde als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

7.

Appellante wenst tegen voormelde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF 1:

In strijd met het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel heeft de Rechtbank in haar uitspraak verzuimd om op alle door appellante in haar beroepschrift naar voren gebrachte argumenten in te gaan. De uitspraak is dan ook gebrekkig gemotiveerd.

Toelichting:

Het gaat met name om de volgende argumenten van appellante:

1.

Appellante heeft in haar beroepschrift naar voren gebracht dat door de Angolese Ambassade wordt geweigerd om aan haar een paspoort te geven. Dit omdat zij niet in het bezit is van een Angolese identiteitsdocument. Door eiseres is in bezwaar een door de Angolese Ambassade verklaring d.d. 18 juli 2007 overgelegd. Door de Rechtbank is aan deze onmogelijkheid van appellante om een Angolees paspoort over te leggen in de uitspraak ten onrechte geen aandacht besteed.

2.

Ook is de Rechtbank in haar uitspraak d.d. 7 juli 2008 niet ingegaan op het argument van appellante dat, het niet uitmaakt of zij nu uit Angola of de DRC afkomstig is, omdat appellante zowel in Angola als in de DRC niet behandeld kan worden en zij derhalve bij terugkeer in een medische noodsituatie zal komen te verkeren. Dit terwijl in het BMA-advies van 21 december 2006 staat vermeld dat appellante kan reizen doch niet naar een land kan terugkeren waar behandeling niet kan worden voortgezet. Ter zitting heeft appellante nog aangegeven dat uit de aanvullende nota van het BMA blijkt dat zij zowel in de DRC als in Angola, niet behandeld kan worden. Appellante zal bij terugkeer dan ook in een medische noodsituatie komen te verkeren.

3.

Ter zitting van 14 maart 2008, heeft appellante in haar pleidooi aangegeven dat de belangen van haar minderjarige kind, gezien artikel 3 IVRK, moeten worden meegewogen. De Rechtbank heeft geen overwegingen gewijd aan artikel 3 IVRK.

4.

Appellante heeft het standpunt ingenomen dat verweerder in het kader van de pardon regeling heel gemakkelijk omgaat met eventuele twijfel aan de identiteit/nationaliteit van de

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-3-

desbetreffende asielzoeker. Appellante is van mening dat een zelfde soort beleid zou moeten worden gevoerd ten aanzien van andere in Nederland verblijvende vreemdelingen, bij wie twijfel bestaat over de identiteit en nationaliteit.

De hiervoor genoemde argumenten zijn door appellante in het beroepschrift en het pleidooi ter zitting van 14 maart 2008 naar voren gebracht. De Rechtbank heeft verzuimd om in de bestreden uitspraak op deze argumenten in te gaan. De uitspraak is dan ook gebrekkig gemotiveerd en komt voor vernietiging in aanmerking.

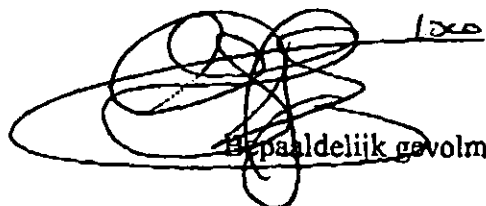
SLOTSOM:

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen en doende wat de Rechtbank had behoren te doen en het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

CONCLUSIE:

Appellante concludeert tot vernietiging van de uitspraak waarvan beroep.

Almelo, 28 juli 2008

Bepaaldelijk gevolmachtigde